

Beretning fra praktikanten

Af Christel Nellemann

Fra januar til maj 2008 var jeg i praktik hos WCIC som en del af min uddannelse som international/ interkulturel socialrådgiver fra Den Sociale Højskole i København. En stor del af mine opgaver gik i starten ud på at se, hvordan det hele foregik og altså deltage ved samtaler med kvinderne, overvære retssager og få et indblik i, hvordan det er at leve i Cameroun. Derudover hjalp jeg med at sortere og registrere statistik og dokumentere organisationens arbejde i årsrapporten. Som det vil være nogle bekendt, er det ikke systematik og planlægning, der er Afrikas store force, så mit udbytte bestod ikke i x antal udførte opgaver, snarere

var det hullerne imellem, der gav mig uforventede og nok meget autentiske oplevelser af, hvordan livet i Cameroun fungerer. Når jeg genlæser mine breve, kan jeg næsten føle, at jeg er der igen. Alle oplevelserne, gode som dårlige, har sat sig fast i kroppen og har givet mig en unik indsigt i livets mange sider.

Et lille uddrag fra mine rejsebrev kan forhåbentlig give jer et indtryk af stemningen og livet i Cameroun og i Doualas centrale fængsel, the New Bell prison, der er berygtet langt udover Camerouns grænser.

” Jeg har fået lavet et program af socialministeriet hernede, så jeg kommer rundt og se lidt af hvert i deres sociale sektor her i april. Det er super spændende. I denne uge har jeg været på besøg i fængslet. Det er ik for børn! Der er ca. 4000 mennesker i et fængsel, som er beregnet til 800. Ja, i kan forestille jer, hvordan det må være. Eller det tror jeg egentlig ikke man kan. Ville ønske jeg kunne tage nogle billeder med hjem til jer, men de sidder på netinden.

At bygningerne fra start af overhovedet ikke er beregnet til fængsel er en ekstra krølle på halen. Efter devisen; hellere fængsle en uskyldig end at lade en skyldig gå, vil jeg gætte på at halvdelen af de 4000 indsatte endnu ikke er dømte. Der kan godt gå et par måneder eller år hvis du er heldig, før du kommer for en dommer. Andelen af uskyldigt fængslede er altså anseelig.

Den sociale indsats i fængslet består af to damer og for tiden 4 camerounske prakti-

Yveline og mig

kanter. De tager sig af de mindreårige (drengene ml. 15 og 18 år), som sidder i en "afdeling" for sig. Der er for tiden 104 drenge, som bor på ca. 100 m² cement. Fængslet er ikke opdelt efter, hvilken forseelse du sidder inde for. Alle er i samme store gård, på

”

” størrelse med en fodboldbane, bortset fra de 68 kvinder og de 104 mindreårige drenge, som har deres egen ”afdeling” i hver deres hjørne af gården. Inde i gården er der opstillet interimistiske celler og boder, hvor de handler med alskens ting, så det til tider føles ligesom at være på marked. Der er et spartansk hospital, et kirkerum, et fælleskøkken, hvor der bliver lavet majs og bønner hver dag, og så er der VIP afdelingen, hvor du kan få lidt mere luft og din egen madras, hvis du kan betale prisen (det er her de hvide befinder sig, dog kun 3 styks). Folk sover under åben himmel på den bare jord, fordi der ikke er plads nok. Ikke ligefrem ønskværdigt i regntiden. Der dør 2-3 personer **ÅNER DAG** af sygdom og elendighed. Flere hvis der er tuberkulose epidemi. Helvede på jord kommer til sin fulde ret her.

Nå men det er så denne gård, hele fængslet, som man skal igennem, når man skal ind til kvinderne eller til drengene. Og det sker

Mens jeg var der modtog socialministeriets regionale kontor to babyer, som var blevet fundet på gaden. Ofte bliver de efterladt, fordi en ung pige ikke har råd til at tage sig af barnet.

uden sikkerhedsvagt! Jeg lover jer, jeg havde en klump i halsen første gang, og sådan set også de to andre gange jeg var derinde. Man kan allerede fra indgangen af, hvor der stinker som i en kostald, se de strakte halse og hænder, som langer ud efter alt.

Men ind kom jeg, ind i denne her glubske gård fyldt med sindssyge, mordere, døende og hvad der ellers findes af sølle skæbner her på jord. De er over dig som ulve; befamler dine lommer, tigger, rører ved dig, kommer op at slås omkring dig, fordi de vil følge dig rundt. Puha, det var noget af en hård nyser. Jeg er glad for, at det var min sidste dag i dag. Man vænner sig måske til det, men jeg synes nu alligevel, at det er sindssygt, at man går der helt uden beskyttelse. Tror ikke manden i vagttårnet ser halvdelen af, hvad der foregår af skumle ting derinde. Men men, som så mange andre steder, så har de deres egen lov og orden, og jeg tror rent faktisk, man er ganske sikker. Det er bare ubehaget og boblerne i maven, der siger noget andet...

Det skal nok ses med egne øjne. Og ikke mindst føles og lugtes. Der er en tung luft af sygdom overalt. Jeg tror aldrig, jeg har set noget så hårdt før. Men jeg har heller aldrig set noget så organiseret midt i noget, som er så kaotisk og elendigt. Man kan nærmest føle, hvordan menneskets inderste overlevelsesinstinkter tager over og skaber en ny orden. Det er fascinerende og dybt skræmmende.”

”... Nu er jeg så småt ved at vænne mig til ensomheden igen efter min kærestes besøg. Det var hårdt at sige farvel, og ihh hvor jeg misundte ham, at han skulle hjem til lille Danmark. Jeg savner jer og jeg savner komforten. Åhh gud, hvor jeg savner komforten.

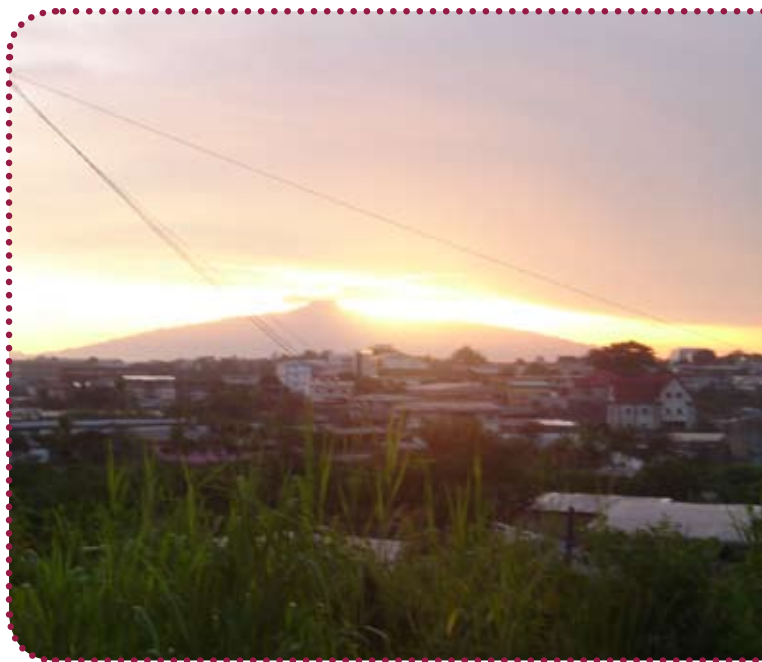
”

Eller måske er det ikke komforten, jeg har det jo så udmærket her i min lejlighed. Jeg tror, jeg savner det genkendelige. Alt er anderledes her. Især det, at folks tankegang og mentalitet er så anderledes, kan være svært. Jeg føler sjældent, at jeg kan dele mine tanker og følelser, og når jeg gør det bliver det som regel misforstået. Derudover er relationer hernede baseret på hierarki - penge; hvad har du, hvad kan du, hvad kan jeg bruge dig til. Det er ikke lige det, vi europæere plejer at måle hinanden på. Eller rettere: vi forsøger da i det mindste at skjule det, hvis det er! Men her er der noget andet mellem mennesker. Jeg tror, det er en måde at overleve på i et samfund, hvor hver dag er en kamp; hvordan skal jeg skaffe penge til at klare morgendagen, eller hvordan kan jeg glemme morgendagen. Man har simpelthen ikke overskud til at tænke på andre end sig selv og handler derfor ud fra egne behov og ønsker. "Går den så går den og går den ikke, så er det også lige meget, jeg forsøgte". Indtrykket er ret ucharmerende, synes jeg. Men det er mere forståeligt, når man har oplevet deres liv. Jeg værner mig dog aldrig helt til det. Jeg blev f.eks. spurgt af en "ven" om jeg ikke ville gifte mig med ham for at han kunne komme til DK. Han ville have spurgt min kæreste om lov først, men nåede ikke at se ham, så derfor spurgte han mig!? Han fik at vide, at han bestemt ikke behøvedes at spørge min kæreste, da det var rimelig meget min sag. Fik hurtigt forklaret ham, at jeg synes det var en dårlig idé. Han blev skuffet. Og det gjorde jeg sådan set også; her tror man, man kender folk og kan slappe af, og så får man sådan et spørgsmål.

“

8. marts - kvindernes kampdag er en stor dag i Cameroun. Jeg var så heldig at få lov at deltage i det store optog, iført den reglementerede kjole, som skifter mønster hvert år.

Jeg boede tæt ved centeret (WCIC), hvorfra der var en fantastisk udsigt til Mount Cameroun. Når vejret var godt kunne man nyde solnedgangen i flere timer.

Ingen giftermål og en masse oplevelser rigere sidder jeg nu herhjemme og kan se, at der er langt fra Danmark til Cameroun på alle tænkelige måder. Der er også lang vej til at skabe lige rettigheder og muligheder for alle i Cameroun, men det er alle forhindringerne værd, hvis vi kan hjælpe processen på vej. ■